



Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ
ΒΛΑΣΙΟΥ

Ναύπακτος, 30 Μαρτίου 2019

Ι Ε Ρ Ο Θ Ε Ο Σ

Πρός
Τήν Ἱεράν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰωάννου Γενναδίου 14
Ἀθήναι

Μακαριώτατε Πρόεδρε,

Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί,

Γνωρίζω ὅτι αὐτόν τόν καιρό συζητεῖται ἀπό δύο Συνοδικές Ἐπιτροπές, ἤτοι τήν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων καί τήν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων τό θέμα τῆς Αὐτοκεφαλίας πού δόθηκε ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο στήν Οὐκρανία, προκειμένου νά καταρτισθῆ ἡ εἰσήγηση στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά νά ἀποφασίσῃ σχετικῶς ὡς τό ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικό ὄργανο.

Ἐπειδή δέν ἔχω τήν τιμή νά εἶμαι τακτικό ἢ ἀναπληρωματικό μέλος στίς δύο αὐτές σημαντικές Συνοδικές Ἐπιτροπές, οὔτε εἶμαι αὐτήν τήν περίοδο μέλος τῆς Διαρκοῦς Ἱεῤῥας Συνόδου, ὅμως ὡς μέλος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐσεβάστως καταθέτω καί τήν δική μου ἀποψη, πού ἀφορᾷ τό ἐκκλησιολογικό θέμα στήν Οὐκρανία, γιά περαιτέρω ἐπεξεργασία.

Τό θέμα τῆς Αὐτοκεφαλίας μιᾶς Ἐκκλησίας καί τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας ἔχει μιᾶ ἱστορία διά μέσου τῶν αἰώνων, καί φυσικά μέσα σέ αὐτό τό ἱστορικό καθορίζεται ὁ τρόπος πού δίνεται τό Αὐτοκέφαλο καί ἡ Πατριαρχική ἀξία καί τιμή σέ μιᾶ Ἐκκλησία. Τό θέμα εἶναι πολυεπίπεδο καί πολύπλευρο, ὅμως θά σημειώσω μερικά βασικά σημεία, χωρίς νά εἰσδύσω σέ λεπτομέρειες.

1. Σύντομο ιστορικό τῶν Αὐτοκεφαλῶν καί τῶν Πατριαρχικῶν ἀξιῶν

Ἡ Πενταρχία στήν Ἐκκλησία καθορίσθηκε ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους (Β', Δ', Πενθέκτη), καί μέ τά πρεσβεῖα στά Δίπτυχα, ἤτοι Παλαιά Ρώμη, Νέα Ρώμη, Ἀλεξάνδρεια, Ἀντιόχεια, Ἱεροσόλυμα. Ἡ αὐτοκεφαλία στήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου δόθηκε ἀπό τήν Γ' Οἰκουμενική Σύνοδο.

Ἡ Πατριαρχική τιμή καί ἀξία στήν Ἐκκλησία τῆς Μόσχας δόθηκε ἀπό τήν Πρωτόθρονη Ἐκκλησία (τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο) τό 1589 καί ἀναγνωρίσθηκε ἀπό τούς ἄλλους τρεῖς Πατριάρχες τό 1590 καί 1593.

Σέ ὅλα τά νεώτερα Πατριαρχεῖα, τόσο οἱ Αὐτοκεφαλίες τους ὅσο καί οἱ Πατριαρχικές ἀξίες καί τιμές, χορηγήθηκαν ἀπό τήν Πρωτόθρονη Ἐκκλησία Νέας Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως, ὕστερα ἀπό αἴτησή τους σέ αὐτήν καί τελοῦν σέ ἀναφορά (ad referendum) πρὸς τήν Οἰκουμενική Σύνοδο, δηλαδή δέν ἔχει ἀκόμη τελειοποιηθῆ ἡ Πατριαρχική ἀξία.

Ἡ αὐτοκεφαλία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δόθηκε ἀπό τήν Πρωτόθρονη Ἐκκλησία (Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο), καί ὑπεγράφη, ἐκτός ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη («ἀποφαίνεται»), καί ἀπό πέντε πρώην Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως («συναποφαίνεται»), τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων («συναποφαίνεται») καί ἄλλους Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου χωρίς τό «συναποφαίνεται».

Ἐπομένως, ὑφίσταται τό κανονικό δίκαιο, ὅπως φαίνεται στους κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μέ τό ὅποιο ἀναγνωρίζεται ἡ Πενταρχία τῶν Θρόνων καί συγχρόνως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Νέας Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ἴσα πρεσβεῖα τιμῆς μέ τόν θρόνο τῆς Παλαιᾶς Ρώμης, καί μετὰ τήν ἔκπτωση τῆς τελευταίας, ἡ Νέα Ρώμη ἔγινε Πρωτόθρονη Ἐκκλησία μέ ιδιαίτερες προνομίες καί ἀρμοδιότητες.

Ἐπίσης, ὑφίσταται καί τό ἐθνικό δίκαιο (Ἀναστάσιος Βαβοῦσκος), ὅπως καθιερώθηκε ἀπό τόν 16^ο αἰώνα καί ἐντεῦθεν, καί ἀφορᾷ τά νεώτερα Πατριαρχεῖα καί τίς νεώτερες Αὐτοκεφαλίες, πού χορηγήθηκαν λόγῳ τῆς δημιουργίας νέων Κρατῶν, ἐπομένως γιά ἐθνικιστικούς λόγους.

2. Οἱ Πατριαρχικοί καί Συνοδικοί Τόμοι γιά τήν χορηγία Αὐτοκεφαλίας καί Πατριαρχικῆς ἀξίας

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὅλα τά νεώτερα Πατριαρχεῖα κατά τόν 19^ο καί 20^ο αἰώνα ἀπέκτησαν τίς Αὐτοκεφαλίες τους καί τίς Πατριαρχικές ἀξίες τους

ἀπό τήν Πρωτόθρονη Ἐκκλησία Νέας Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως (Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο), ὕστερα ἀπό αἴτησή τους, ἡ αἴτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τους. Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ Ἐκκλησίες αὐτές ἀναγνώρισαν ἐν τοῖς πράγμασι τήν ἀρμοδιότητα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά χορηγή-ἀνακηρύσσει Αὐτοκεφαλίες καί Πατριαρχικές ἀξίες.

Πρόκειται γιά τά Πατριαρχεῖα Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, καί τίς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες Ἑλλάδος, Πολωνίας, Ἀλβανίας, Τσεχίας καί Σλοβακίας. Ἐπίσης, τό ἴδιο συνέβη καί γιά τίς Αὐτόνομες Ἐκκλησίες Φιλανδίας καί Ἑσθονίας.

Ὅταν διαβάξῃ κανεῖς τούς Πατριαρχικούς καί Συνοδικούς Τόμους πού ἐξεδόθηκαν ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά τίς Αὐτοκεφαλίες καί Πατριαρχικές ἀξίες, ἐξάγει δύο συμπεράσματα:

Πρῶτον. Οἱ Αὐτοκεφαλίες χορηγοῦνται μέ ἀπόφαση («**ἀπεφηνάμεθα**») τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τῆς περί Αὐτόν Συνόδου, μόνον δέ στήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας χορηγήθηκε ἡ εὐλογία, ἀναγνώριση καί κύρωση «πρός τήν αὐτοκεφαλίαν καί ἀνεξαρτησίαν καί ὀργάνωσιν αὐτῆς, ἐπ' ἀναφορᾶ μέντοι γε πρὸς τήν μέλλουσαν Ἁγίαν Οἰκουμενικήν Σύνοδον, τήν ἀείποτε διασφαλίζουσαν καί ἀλώβητον διατηροῦσαν τήν ἐν τῇ πίστει καί τῇ ἐκκλησιαστικῇ κανονικῇ τάξει ἐνότητα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Στίς Αὐτοκεφαλίες τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν δέν γίνεται μνεῖα τῆς ἀναφορᾶς γιά τήν ἀναγνώριση ἀπό τήν μέλλουσα Οἰκουμενική Σύνοδο.

Δεύτερον. Ἡ ἀπόφαση γιά τήν χορηγία τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας σέ μιᾶ Ἐκκλησία γίνεται ἀπό τήν Πρωτόθρονη Ἐκκλησία τῆς Νέας Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως (Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο), ὕστερα ἀπό αἴτησή τους, ἐνίοτε καί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τους, καί παραπέμπεται γιά τήν κατ' ἀκρίβειαν «τελείωση»-ὀλοκλήρωση τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας στήν Οἰκουμενική Σύνοδο» πού θά συγκληθῇ στό μέλλον.

Θά παραθέσω ἓνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπό τήν Ἐπιστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τήν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας μέ τήν ὁποία ἀνακοινώνεται ἡ ἀπόφασή του γιά τήν ἀνύψωσή της σέ Πατριαρχεῖο.

«Ἄσμενοι προσφωνοῦμεν τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα διά τοῦ νέου Αὐτῆς σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ τίτλου, προφρόνως ἄρτι δι' ἀποφάσεως ὁμοθύμου τῆς περί ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱ. Συνόδου ἀναγνωρισθέντος. Ἡ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, τήν ἔφεσιν καί τήν

ἀπόφασιν κρίνασα καί ἐννοήσασα τῆς πεφλημένης καί τετιμημένης αὐτῆς θυγατρὸς τε καί ἀδελφῆς ἐν Χριστῷ Ἁγίας Ρουμαν. Ἐκκλησίας, οὐχ εὔρεν ἀνυπερέβλητον κώλυμα τῷ καλῷ τῆς οἰκονομίας χρήσασθαι τρόπῳ καί προφρόνως καί ἀπό τοῦδε τὴν ἑαυτῆς δοῦναι ἀδελφικὴν συγκατάθεσιν καί ἀναγνώρισιν εἰς τὰ ἀπὸ κοινῆς ἀποφάσεως Ἐκκλησίας τε καί Πολιτείας ἐν τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ γεινόμενα, ἐν πεποιθήσει καί ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ βεβαίως ὅτι καί ὑπὸ ὅλης τῆς Ἁγίας Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας, ἐν Οἰκουμενικῇ ἢ καί μεγάλῃ ἄλλῃ Συνόδῳ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ συνερχομένης καί τελειωτικῶς περὶ τῶν τοιούτων κατὰ τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν ἀποφασίζούσης, οὐκ ἄλλως τὰ ἀπὸ χρηστῆς προθέσεως ὑπὲρ τῆς ὠφελείας καί τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας προτελεσθέντα κριθήσονται. Ἔχομεν δὲ βεβαίαν ὡσαύτως τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐν τῇ ἀπόφει ἡμῶν ταύτῃ, καί ἄλλα ἐχούση ἤδη τὰ πραγματικὰ παραδείγματα, ὁμογνώμονας καί συμψήφους ἔχομεν καί τοὺς λοιποὺς Ἀγιωτάτους καί Σεβασμιωτάτους Πατριάρχας καί Προέδρους πασῶν τῶν Ἁγίων ἀδελφῶν ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί κοινῇ καί ἀπὸ τοῦδε ἔσται πάντων ἡ συναίνεσις περὶ τῆς εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν ἀνυψώσεως τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ὡς τιμῆς καί ἐπιβραβεύσεως λόγῳ τε τῆς εὐλογίᾳ Θεοῦ ἐπελθούσης ἄρτι διὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς Ρουμανικοῦ Ἔθνους συνενώσεως μεγαλύνσεως τῶν κατ' αὐτὴν εὐκαιροῦ καί δεδικαιολογημένης, λόγῳ τε τῆς ἐλπίζομένης μείζονος ἐν τῇ πίστει καί τῇ εὐσεβείᾳ προκοπῆς καί ἐπανθήσεως τῶν κατ' αὐτὴν προσφόρου καί λυσιτελοῦς» (Ἀναστασίου Βαβούσκου καί Γρηγορίου Λιάντα, *Οἱ θεσμοὶ τοῦ αὐτοκεφάλου καί τοῦ αὐτονόμου καθεστῶτος στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία*, σελ. 149-150).

Στό κείμενο αὐτό παρατηροῦμε τὰ ἀκόλουθα:

Ἄπεστάλη στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο κοινὴ ἀπόφαση Ἐκκλησίας καί Πολιτείας τῆς Ρουμανίας γιά χορήγηση Πατριαρχικῆς ἀξίας.

Στὴν συνέχεια τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀνεγνώρισε τὴν Πατριαρχικὴ ἀξία χρησιμοποιώντας τὴν οἰκονομία.

Ὅμως, ἡ Πατριαρχικὴ ἀξία κατὰ κανονικὴ ἀκρίβεια θά ὀλοκληρωθῇ («τελειωτικῶς») ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴ καί Μεγάλῃ Σύνοδο πού πρόκειται νά συνέλθῃ.

Ἀκόμη, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει βεβαίαν τὴν πεποίθησιν ὅτι θά ἔχη στό μέλλον («ἔχομεν») «ὁμογνώμονες καί συμψήφους» ὅλους τοὺς Πατριάρχες καί Προέδρους ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων

Ἐκκλησιῶν καί «κοινή καί ἀπό τοῦδε ἔσται τοιαύτην ἡ συναίνεσις», «γιά τήν ἀνύψωση σέ πατριαρχική ἀξία».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως χορήγησε κατ' οἰκονομία τήν Πατριαρχική ἀξία στήν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, ἡ ὁποία θά τελειωθῇ κατά τήν κανονική ἀκρίβεια, ὅταν θά ψηφισθῇ ἀπό τίς ἄλλες Ἐκκλησίες σέ Οἰκουμενική Σύνοδο, καί τότε θά ἰσχύη ἀπό τήν ἡμέρα πού χορηγήθηκε ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη. Κάθε λέξη ἔχει τήν σημασία της.

Αὐτό ἐπαναλαμβάνεται καί στούς Πατριαρχικούς Τόμους πού δόθηκαν σέ ἄλλες Ἐκκλησίες. Ἀναφέρω τό παράδειγμα τῆς ἀνυψώσεως ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας σέ Πατριαρχεῖο.

Συγκεκριμένα, στήν Ἐπιστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τήν Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, μέ τήν ὁποία ἀνακουνώνεται ἡ ἀνυψώσῃ της σέ Πατριαρχεῖο, γίνεται λόγος γιά τό ὅτι ἡ Πατριαρχική ἀξία θά καθορισθῇ «τελειωτικῶς» ἀπό Οἰκουμενική Σύνοδο «μόνης ἐχούσης τό δικαίωμα τοῦ προάγειν τινά τῶν ἐπί μέρους ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν εἰς πατριαρχικήν ἀξίαν καί περιωπῆν».

Τά κείμενα αὐτά εἶναι σαφέστατα καί δέν χρήζουν παρερμηνειῶν.

3. Ἡ συζήτηση γιά τόν τρόπο ἀνακηρύξεως μιᾶς Ἐκκλησίας σέ Αὐτοκέφαλη

Τόν 20^ο αἰῶνα στήν προσπάθεια νά ἐπιλυθῇ τό θέμα τῆς ἀνακήρυξης τῆς Αὐτοκεφαλίας καί ἐν ὄψει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἔγινε Πανορθόδοξη συζήτηση γιά τόν τρόπο χορηγήσεως τῆς αὐτοκεφαλίας σέ μιᾶ Ἐκκλησία.

Ἔτσι, ἀπό τήν Α' Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη στήν Γενεύη, τόν Νοέμβριο τοῦ 1976, συνετάγη ἕνα κείμενο μέ τίτλο: «Τό Αὐτοκέφαλον καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ», στό ὁποῖο τονίζεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία πού ἐπιθυμεῖ τήν Αὐτοκεφαλία της ὑποβάλλει αἴτηση στήν μητέρα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία σέ περίπτωση πού παράσχει τήν συγκατάθεσή της, ὑποβάλλει πρόταση στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ἀφοῦ συναινέσουν οἱ ἄλλες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἀνακηρύσσει ἐπισήμως τό αὐτοκέφαλον στήν Ἐκκλησία μέ ἔκδοση Πατριαρχικοῦ Τόμου, ὁ ὁποῖος ὑπογράφεται ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, καί εἶναι ἐπιθυμητό νά προσυπογράφεται ἀπό τούς Προκαθη-

μένους όλων τών Αυτόκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὅπωςδήποτε, ὁμως, ἀπό τόν Προκαθήμενο τῆς μητέρας Ἐκκλησίας. Ἔτσι, ὑπάρχει αἴτηση τῆς Ἐκκλησίας, συγκατάθεση τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, συναίνεση ὅλων τών Ἐκκλησιῶν καί ἀνακήρυξη ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μέ Πατριαρχικό Τόμο.

Ὅμως δυστυχῶς, δέν ἐπῆλθε συμφωνία γιά τό κείμενο αὐτό καί δέν παρεπέμφθη στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, πού συνεκλήθη τό 2016 στό Κολυμπάρι τῆς Κρήτης, διότι τό ὑπονόμεισε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἔχοντας συμπαραστάτες καί ἄλλες Ἐκκλησίες, ἐπειδή δέν ἔπρεπε κατ' αὐτούς νά ὑπογράφεται μόνον ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, ἀλλά καί ἀπό ὅλους τούς Προκαθημένους τών Αυτόκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Δέν ἔγινε ἀποδεκτή ἡ διάκριση μεταξύ «ἀποφαίνεται» καί «συναποφαίνεται»!

Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά μή λυθῆ τό θέμα τῆς χορηγήσεως Αυτόκεφάλου στίς Ἐκκλησίες κατὰ κανονική ἀκρίβεια, ἀλλά νά παραμείνη ἡ οἰκονομία, ὅπως γινόταν μέχρι τώρα, ἤτοι νά χορηγῆται τό Αυτόκέφαλο μέ τό ἐθνικό δίκαιο ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη. Ἐπίσης, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά μή «τελειωθοῦν» κατὰ κανονική ἀκρίβεια καί οἱ Αυτόκεφαλίες πού δόθηκαν σέ ἄλλες Ἐκκλησίες μόνον ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, καίτοι τό ἤθελαν.

Χάθηκε αὐτή ἡ εὐκαιρία γιά τήν ἐπικράτηση τῆς ἐνότητας μεταξύ τών Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί γιά τήν ἀκρίβεια ὑπονομεύθηκε ἡ ἐκκλησιαστική ἐνότητα.

4. Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος τῆς Οὐκρανίας

Γιά τό θέμα τῆς Οὐκρανίας πού ἀπασχολεῖ τόν Ὀρθόδοξο Χριστιανικό κόσμο ὑπάρχουν μερικά δεδομένα.

Πρῶτον. Οἱ ὀκτώ Ἐκκλησίες (Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, Ἑλλάδος, Πολωνίας, Ἀλβανίας, Τσεχίας καί Σλοβακίας) ἔχουν τήν αὐτοκεφαλία τους ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο κατ' οἰκονομίαν «τῷ καλῷ τῆς οἰκονομίας χρήσασθαι τρόπῳ».

Δεύτερον. Στούς Τόμους μέ τούς ὁποίους χορηγήθηκαν Αυτόκεφαλίες καί Πατριαρχικές ἀξίες σέ διάφορες Ἐκκλησίες, γίνεται ἀναφορά στήν σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου στήν ὁποία θά ψηφισθῆ ἡ τελική ἀναγνώριση τών Αυτόκεφάλων αὐτῶν Ἐκκλησιῶν ἀπό ὅλες τίς Αυτόκέφαλες Ἐκκλησίες.

Τρίτον. Βασική κανονική αρχή είναι να μή εισέρχεται κάποια Ἐκκλησία στις αποφάσεις τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, πολύ δέ περισσότερο στις αποφάσεις τῆς Πρωτόθρονης Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πού ἔχει ηὔξημένες ἀρμοδιότητες στήν προεδρία καί τήν καλή λειτουργία ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὔτε καί να τίς κρίνουν, πρό τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στήν ὁποία παραπέμπονται γιά τήν ὀλοκλήρωση.

Τέταρτον. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν μπορεῖ να ἀρνηθῆ τήν ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γιά τήν πράξη του να ἐκδώσῃ Πατριαρχική Πράξη χορηγήσεως Αὐτοκεφαλίας στήν Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, ἀλλά να ἀποδεχθῆ πρός τό παρόν τήν ἀπόφαση αὐτή καί να ἀναμείνῃ να ἐκφράσῃ τήν συνολική ἀποψη καί κρίση της, μέ τήν ψῆφο της, ὅταν θά συνέλθῃ ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος. Ἐκεῖ θά κριθῆ καί ὁ τρόπος πού δόθηκε ἡ Αὐτοκεφαλία, ὄχι μόνον στήν Οὐκρανία, ἀλλά καί στις ἄλλες Ἐκκλησίες.

Ἡ μή ἀποδοχή τοῦ τρόπου ἐκδόσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου γιά τήν Αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανίας, θά θέσῃ σέ ἀμφισβήτηση τίς Αὐτοκεφαλίες τῶν ὀκτώ ἄλλων ὑφισταμένων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Διότι αὐτές οἱ Αὐτοκεφαλίες χορηγήθηκαν μόνον ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Πέμπτον. Ὡς πρός τό θέμα τοῦ πῶς ἔγινε ἀποδεκτή ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἡ «Ἀρχιερωσύνη» τῶν Ἐπισκόπων πού «χειροτονήθηκαν» ἀπό τοὺς καθηρημένους Ἀρχιερεῖς καί τοὺς σχισματικούς ἢ «αὐτοχειροτονήτους», ἡ Ἐκκλησία μας πρὶν λάβῃ κάποια ἀπόφαση, θά πρέπει να ἐρωτήσῃ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον ἀποκατέστησε τοὺς «Ἀρχιερεῖς» αὐτοὺς.

Αὐτό ἐδράζεται στόν Συνοδικό καί Πατριαρχικό Τόμο τοῦ 1850 μέ τόν ὁποῖον δόθηκε τό Αὐτοκέφαλο στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού διαγορεύει:

«Ἐν τοῖς συμπίπτουσιν Ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι, τοῖς δεομένοις συσχέφως καί συμπράξεως πρός κρείττονα οἰκονομίαν καί στηριγμόν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἤρεσεν, ἵνα ἡ μὲν ἐν Ἑλλάδι Ἱερά Σύνοδος ἀναφέρηται πρός τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην καί τήν περί αὐτόν Ἱεράν Σύνοδον· ὁ δέ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μετὰ τῆς περί αὐτόν Ἀγίας καί Ἱεραῦς Συνόδου, παρέχῃ προθύμως τήν ἑαυτοῦ σύμπραξιν, ἀνακοινῶν τά δέοντα πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἐπομένως, στό θέμα τῆς Οὐκρανίας ἐπιβάλλεται ἡ σύσκεψη καί ἡ σύμπραξη μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, πολύ δέ περισσότερο ἐπειδή ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διοικεῖ «ἐπιτροπικῶς» καί τίς Ἐπαρχίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν Ἑλλάδι. Ἐάν δέν γίνη αὐτό, τότε ὑπονομεύεται ὁ Συνοδικός καί Πατριαρχικός Τόμος τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐκτον. Αὐτό τό θέμα, πού ἀφορᾷ τήν χορήγηση τῆς Αὐτοκεφαλίας στήν Οὐκρανία, δέν μπορεῖ νά τεθῆ σέ ψηφοφορία στήν Ἱεραρχία, διότι σέ μιά τέτοια περίπτωση θά εἰσέλθουμε σέ ὑπόθεση ἄλλης Ἐκκλησίας, καί μάλιστα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅταν μάλιστα Αὐτό διατηρεῖ καί «τό ἀνώτατον κανονικόν δικαίωμα» στίς Ἐπαρχίες «τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καί Πατριαρχικοῦ Θρόνου» ἐν Ἑλλάδι, στίς λεγόμενες Νέες Χῶρες.

Θέτοντας ὑπ' ὄψη Σας ὅλα τά ἀνωτέρω, διατελῶ

-Σχαιχίτος εν Χριστῷ ἀδελφός
 Γ. Νωπιάτος Ἐπίσκοπος Ἑλλάδος